

Podivuhodná príhoda

Tamto mladík kráča po ulici, zvierá pevne v dlani čosi. Zamyslene si vykračuje, voľačo si pošepky frfle, zadráha sa. Jeho dlhý kabát, jeho hustá čierna brada a vlasy, ale najmä jeho správanie činia z neho objekt hodný pozorovania. Prenasledujem ho. Prenasledujem ho cez dlhú prázdnu ulicu, tak dvadsať krokov za ním a sám si čosi frflem. On sa pootočí, všimne si ma a výrazne zrýchli krok. Ja som v rozpakoch a svoje tempo skôr spomalím, snažím sa tváriť, ako že si prezerám ten ktorý dom, či krík - biedny plán, ako voľačo zatajiť a skryť. Mladík v kabáte (ostatne, i ja mám práve taký) sa dá priam do behu a za najbližším rohom zmizne ani zajac. „Bodaj by ho parom uchytil!“ hovorím si a ponáhľam sa ťa, aby som uhádol kam sa podel. Keď som dorazil k onej zákrute a zabočil, ostal som ako vyvalený. Totižto, ono to bola len akási slepá ulička. Akási úzka chodbička medzi vysokými domami a na konci nej vysoký múr. Taký vysoký, že by ho nepreliezol ani cirkusant - akrobat. Zamyslene som sa otočil nazad a vracal sa svojou cestou, frflajúc si popod nos a zvierajúc v dlani kľúč odo dverí môjho podnájmu, dbajúc na to aby som ho, ako už toľko krát v minulosti, nestratil, nezapatrošil, aby mi nevypadol, neskotúľal sa voľakde do kanálu. Rozmýšľam takto po ceste, že mal by som zájsť k holičovi. Mal by som sa už odhodlať dať sa ostrihať, skratiť svoju hustú čiernu bradu. Keď tu zrazu v prázdnej dlhej ulici, po ktorej kráčam, počujem ako sa za mnou ozývajú čiesi kroky. Námatkovo sa obzriem a zočím mladíka asi dvadsať krokov za mnou. V momente sa sklúči, zmätie sa, ťarbavo spomalí - a to tak, že jednou nohou skôr ako tou druhou, čo spôsobí jemné zakolísanie. A tu hneď obzerá vôkol seba akoby zaujato do okien, na adresy, na stromy. Prišlo mi to čudné, preľakol som sa, veď viete, čo sa to v uliciach len hemží

takýmito kadejakými zlodejmi a vreckármi. Okradnú ťa, ešte budeš vzdorovať a tu ti hneď aj voľajaký bodák v pästi vrazí do brucha. V týchto obavách nevedomky začal som zrýchľovať a po chvíľke som už v behu zabočil za najbližší roh, ale čo nevidím - slepá ulica, úzka, krátka, na konci s vysokým múrom, ktorý by ani ten najšikovnejší cirkusantský akrobat nepreskočil, nepreliezol! Tu sa zháčim a spanikárím, v návale adrenalínu so zaťatými pästami a s krikom vybieham von zo slepej uličky na ulicu pripravený konfrontovať toho naničhodníka, v najlepšom prípade ho vystrašiť a utiecť. Ale aké veľké bolo moje prekvapenie, keď som zmyslov zbavený s krikom vybehol a na tej prázdnej dlhej ulici už nikoho nebolo.

V roztrpčenosti a v údive som sa dal pokračovať v predošlej ceste. Po chvíli som už aj zabudol na túto čudnú príhodu, len čo tu zrazu, zatiaľ čo kráčam po širokej dlhej prázdnej ulici, rozpoznám zo dvadsať krokov predou mladíka v dlhom čiernom kabáte. Bolo mi to čudné, priznám sa. O takejto hodine už predsa nikto von nevychádza, pravda, pokiaľ nemá zlé úmysly. A nie aby ste si teraz voľačo pomysleli! Že však aj ja som vonku, a sám som predsa povedal, že len človek s nekalými úmyslami v takú hodinu povyrazí si von! Nie, to ja nie, to ja vždy takto chodievam! Ja som nie zlý človek, moje úmysly sú čisté ako ľalia, ja nič predsa!

Tu sa vám začnem cítiť nesvoj, začnem si nahovárať, že kráčam za tým čudákom, akoby som ho chcel okradnúť. Poznáte to, no nie? Fantázia si zapracuje a tu odrazu aj som sám očervenel v tvári pred sebou, či som ja voľajaký zlodej, že fantazírujem o takýchto bludoch. Sám začínam zrkadliť svoje predstavy a tu už sa aj správam previnilo - zakopávam, obzerám sa po oknách ako vinník, ktorý hľadá záchranu v podobe požiaru v ktoromsi dome, aby všeobecným znepokojujúcim javom zakryl svoje počínanie. V podobe meteoru, prírodného úkazu, čo by jeho počínanie prehlušil a vyparil do éteru.

Tu sa mladík poobzrie a to čo vidí, ho zjavne nenecháva na pochybách čo od neho chcem a prečo kráčam takýto kúštik za ním, ešte k tomu taký neistý. Hneď sa aj preľakne a vykročí razantne a rýchlo dopredu, pod chvíľou je to už beh a mladík mizne aj s jeho čiernym kabátom za najbližším rohom na konci ulice. Mňa pochyťí panika aby si náhodou nepomyslel voľačo zlé o mne, aby náhodou nepovažoval ma za dajakého zlodejčeka, vreckárčeka, čo po nociach takto sa nečestne zakráda za slušnými ľuďmi, aby ich okradol, pichol voľajakým bodákom, či ovalil voľajakou latou. Rozbieham sa ozlomkrky za ním, fujazdím cez ulicu, len mi tak vietor fučí v ušiach. Celý rozdychčaný dorazím na miesto a zabočím na rohu, keď tu na moje preveliké prekvapenie ukáže sa mi na oči len taká čudná krátka slepá ulička medzi vysokými domiskami. Na konci nej taký vysoký múrisko murovaný, že ani najstatnejší akrobat z cirkusu mal by nemalý problém dostať sa cezeň. Toto ma tak zmiatlo, že mi až slzy vystúpili do očí, pichlo ma v čele a div, že som udržal rovnováhu ako sa mi zatočila hlava a zahmlelo sa mi pred očami. V nepochopení sa obraciam a tackavo vykročím späť na cestu. Vychádzam na dlhú ulicu, na ktorej nieto ani živáčika, ani čiernej mačky, ani krysy, ani zatúlaného psa, celý preľaknutý touto podivuhodnou nočnou príhodou.